

Objektivost a jsoucnost (eventuelně bytí)

Každá „reálná“ událost (každé „reálné“ jsoucno) má také svou objektovou (vnější) stránku vedle své stránky subjektové (subjektní, vnitřní). To úzce souvisí s tím, že o „reálných“ jsoucnech můžeme mluvit jen tam, kde mají své okolí, k němuž se aktivně vztahují a které se naopak – prostřednictvím jiných pravých jsoucen – vztahuje aktivně k nim. Izolované jsoucno (tj. jsoucno „an sich“) nemůže skutečně („reálně“) „být“ („existovat“ – ovšem tento termín si ponecháme pro použití v jiném smyslu), ale má pouze virtuální povahu, tudíž může být pouze míněno, ale nikoli zkoumáno a poznáváno jako vskutku jsoucí. Objektová (vnější) stránka pravého jsoucna (s výjimkou jsoucen primordiálních) je zčásti (a relativně) setrvalá resp. setrvačná, a to v závislosti na tom, jakých „stavebních kamenů“ si do výstavby svého událostního dění použila (u živých bytostí mluvíme nejčastěji o atomech, resp. iontech, molekulách, ale také o buňkách a pletivech různé relativní samostatnosti atd.). Některé takové „stavební kameny“ mohou mít nesrovnatelně delší dobu svého událostního bytí než ona událost, do které jsou zapojeny (např. atomy), zatímco jiné mohou mít dobu svého bytí mnohem kratší (např. krvinky nebo některé molekuly, zapojené do látkového hospodářství oné události či „superudálosti“). Bytí takových „stavebních kamenů“ může být relativně více nebo méně samostatné, a také jejich zapojení do celku super-události může nabývat různých podob. Pro vnějšího pozorovatele nemusí být hned jasné, zda určité „jsoucno“ je pouhou hromadou nebo i souhrou řady nižších složek, nebo zda jde o skutečnou pravou superudálost, vnitřně integrovanou v jediné pravé jsoucno; to lze vypořádat jen za delší dobu a za předpokladu, že přístup pozorovatele není závislý na redukcionistických předsudcích. Právě pro přírodní vědy je charakteristické, že mají vždy znovu tendenci nerozlišovat mezi biotopem (jako třeba lesem nebo tůňkou apod., kde lze pozorovat nejen společný výskyt, ale i vzájemné soužití řady rozmanitých organismů) a vnitřně integrovaným tělem organismu jakožto vskutku jediného nepředmětně sjednoceného subjektu.

(Písek, 151213-1.)